

[Justitsministeren.]

og 1974: 652), men en stigning i antallet af dræbte (1975: 19, og 1974: 20).

For 2. kvartal 1976 foreligger der kun foreløbige uheldstal fra Danmarks Statistik, og disse tal er ikke opdelt i trafikantgrupper. Derimod fremgår det af Københavns politis færdselsstatus for 1. halvår 1976, at der i København i dette halvår ikke blev dræbt nogen knallertkører (mod 1 dræbt i 1. halvår 1975), og at der blev kvæstet 183 (mod 191 i 1. halvår 1975).

Opmærksomheden henledes i øvrigt på, at kravet om styrthjelm træder i kraft den 1. januar 1977.

Af Poul Dam (SF) til justitsministeren (5/8 76):

»Vil ministeren overveje at søge gennemført sådanne retsregler for de såkaldte telefonavisere, at det, om anledning gives, bliver praktisk muligt at rejse sager om overtrædelse af straffelovens kapitel 27 imod de ansvarlige?«
(Spm. nr. 718).

Begrundelse.

Forskellige politiske og parapolitiske grupper har i de senere år etableret telefonavisere, hvor man ved opkald modtager en kortere eller længere kommentar indtalt på bånd. Der er her tale om en henvendelse til offentligheden, som kan sammenlignes med trykt skrift eller udsendelse i radio eller tv. Man skal ganske vist udøve et personligt initiativ – og erlægge et beløb – for at komme til at høre den pågældende båndkommentar, men det samme gælder normalt f. eks. for at kunne læse en kommentar i et dagblad. I modsætning til periodiske skrifter, som skal afleveres til politiet, og Danmarks radios udsendelser, der opbevares på bånd i et vist tidsrum, er der ingen regler for registrering af telefonavisernes indhold, således at der vil opstå bevismæssige vanskeligheder, såfremt nogen måtte ønske at rejse sag mod de ansvarlige for overtrædelse af straffelovens kapitel 27, navnlig §§ 266 c, 267 og 267 a.

Spørgeren anser det for indlysende, at princippet om telefonhemmelighed ikke er til hinder for en eventuel registrering, da der er tale om indbyrdes identiske henvendelser til alle, der foretager opkald til den pågældende telefonavis.

Registreringen bør selvfølgelig også omfatte Ritzaus telefonavis og lignende mere officielle telefonavisere.

Justitsminister Orla Møllers svar (12/8 76):

I spørgsmålets begrundelse henvises bl. a. til pligten til at indlevere et eksemplar af periodiske skrifter til politiet og til de regler, der gælder for Danmarks radio med hensyn til opbevaring af båndoptagelser af udsendelser.

De sidstnævnte regler er fastsat i »Regler om arkivering og udlevering af lydoptagelser af Danmarks radios udsendelser«, godkendt af radiatorådet den 18. januar 1972. Efter § 1 skal lydsiden af samtlige Danmarks radios radio- og fjernsynsudsendelser optages på bånd og opbevares i 6 måneder, efter at den pågældende udsendelse har fundet sted. Ifølge § 2 har enhver, der anser sig krænkede gennem omtale i en udsendelse i Danmarks radio eller gennem offentlig omtale af en udsendelse, ret til at få udleveret en lydåndkopi af den pågældende udsendelse eller af de afsnit af denne, som kan indeholde den påståede krænkelse.

Pligten til at indlevere et eksemplar af periodiske skrifter til politiet er ophævet ved lov nr. 524 af 28. november 1969 om ændring af presloven. Ophævelsen af ordningen var navnlig begrundet i ændringen af reglerne om pornografi. I bemærkningerne til lovforslaget anføres bl. a., at hensynet til retshåndhævelsen efter ændringen af reglerne om pornografi ikke længere kan begrunde opretholdelse af ordningen, der har medført betydeligt besvær og omkostninger for trykkerierne, og hvis administration også har medført et vist arbejde for politiet.

Regler af den karakter, som spørgsmålet angår, måtte formentlig navnlig gå ud på at fastsætte en pligt for telefonavisere til at indsende båndkopier af »udsendelser« til f. eks. politiet.

Efter justitsministeriets opfattelse giver hensynet til håndhævelsen af straffelovens kapitel 27 ikke tilstrækkeligt grundlag for at gennemføre en sådan forpligtelse for telefonavisere. Der er ikke grund til at antage, at overtrædelser af straffelovens kapitel 27 om freds- og ærekrænkelser skulle forekomme i videre omfang, når der er tale om udtalelser i telefonavisere, end når der er tale om udtalelser i andre sammenhænge, f. eks. under offentlige møder, demonstrationer el. lign. Set i forhold til sådanne andre mundtlige udtalelser synes der heller ikke at være særlige vanskeligheder ved at sikre det nødvendige bevisgrundlag vedrørende eventuelle freds- eller ærekrænkende udtalelser i en telefonavis. Tværtimod skulle det her være forholdsvis enkelt for den krænkede